

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

Előre nézz!

„Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.“

Lukács 9, 62.

Mit jelent az, hogy valaki alkalmas, vagy nem alkalmas az Isten országára? Sem többet, sem kevesebbet, mint az Isten országának munkájára való alkalmasságot vagy alkalmatlanságot. Aki alkalmas, az Isten országát terjeszti; aki nem alkalmas, az képtelen rá.

A legelső és pedig szívet vizsgáló kérdés tehát ennek az igének az alapján az, hogy egyáltalán be akarunk-e állni Isten országának munkásai közé? Van-e hozzá hajlamunk, kedvünk, indíttatásunk? Ha erre a kérdésre megadjuk az igenlő váfaszt, akkor következik csak az alkalmasság kérdése.

Némelyek fordítva csinálják. Előbb megvizsgálják azt, hogy alkalmasak-e vagy nem, s azután kezdik kutatni, hogy van-e kedvük. Így nem megy. Mert aki nem akar, az sok mindent felhozhat mentségül. „Követlek téged Uram, de...“ Ellenben akit a Szentlélek indít, az kiméletlenül félre tesz mindent, ami őt alkalmatlanná tehetné s csak előre tekint, a cél felé, a munka felé.

Ha az ember olyasmire vállalkozik, ami érdemes a verejtekre, akkor kész áldozatokra, kockázatokra, lemondásra.

Előfordul, hogy valaki már az eke szarvára tette a kezét. S akkor eszébe jut valami. Valami más. Nem központosítja minden figyelmét a munkára, amit vállalt. Szórakozott, vagyis széjjelszórja idejét, erejét, figyelmét. Hátra tekint. Talán megsajnálja önmagát, hogy ebbe a szántásba kapott. Más mesterség jobb lett volna. Kár volt ehhez fogni. Körülötte járnak, élnek emberek, akiknek sokkal kellemesebb a foglalkozásuk. Benn élnek a városban, emberek közt, ő pedig itt magányosan szántja az ugarat. Milyen lehangoló! Ő csak szánt; egy más valaki vet; egy harmadik arat — ha ugyan lesz mit. Érdemes ezzel foglalkozni? Nem kellene innen az ekeszarva mellől még idejében meglépni?

Jézus azt mondja, hogy Isten munkájára, szolgálatára alkalmatlanok mindazok, akik csak félszívvel, hátsó gondolatokkal és különböző kikötésekkel követik őt. Teljes odaadást és egész embert követel. Ha az ő kegyelmével nem érjük be, hanem még más jutalmat is keresünk, akkor jobb, ha nem is fogunk hozzá. Ha nem tudjuk magunkat egészen alárendelni Isten akaratának, akkor nem lehetünk hű szolgák.

A Jézus szolgájának előre kell nézni. A célra. Az örökkévalóságba. Hogy minden szenvedésben „felettébb diadalmaskodhassunk“ abban a meggyőződésben, „hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik“, amikor majd a Krisztussal együtt megjelenünk dicsőségben. Isten célkitűzését tartsuk szem előtt, akinek célja és akarata az, hogy minden nyelv vallja, hogy a Jézus Krisztus úr, Isten dicsőségére; hogy megdicsőíttessék az Atya a Fiúban; hogy neve megszenteltesse és országa eljőjön.

Ennek a célnak elérésére hivatott el a keresztségben minden keresztyén; ennek az országnak építésére, ennek a szent névnek mind többek által való megszenteltetésére rendeltettek Isten szolgálói, akik hitet és engedelmisséget fogadtak.

Kezünk az eke szarván van; hová nézünk?

Nézzünk előre!

A lipcsei misszió ünnepélye 1938. június 7—9.

A pünkösd utáni hét Lipcsében mindig a misszióé. Évtizedes szokás ez, mert minden nagyobb propaganda nélkül is zsúfolásig teltek meg a templomok és a gyűléstermek. A birodalom minden részéből eljöttek a kiküldöttek, határon túlról Lettországból, Magyarországból és Elzászból volt vendég. De talán mégis a legdrágább vendégek azok a német misszionáriusok voltak, kik éppen akkor érkeztek meg hosszú külföldi munka után néhány hónapos vakációra.

Nehézségek között...

A közgyűlés előtti este (kedden, jún. 6-án) mindig D. Ihmels igazgató látja vendégül a már megjelenteket. Lakásán szeretetvendégség keretében üdvözölt mindenkit és annak az érzésnek adott kifejezést, hogy ez a most kezdődő konferencia is sajátos lelkiarcot visel magán. 1924 óta voltak túléradó, gazdagon megáldott, jubileumi és sajátos kérdésekkel megrakott közgyűlések. A közös vonásokon, a hálán és az örömmön felül minden esztendőnek meg volt a karaktere. Az idej esztendőt a nehézségek jellemzik. Gondok és súlyos akadályok előtt áll a missziói munka. Szorongó imádsággal gondolunk a „fronton“ dolgozó misszionáriusokra, de ugyanakkor hittel tekintünk a misszió Urára, ki nem hagyott megszegyenülni sohasem. D. Ihmels igazgató kérésére néhány szóban átadtam a magyar misszióegyesület szeretetteljes üdvözlését. Utána a

Missziói imateremben...

áhitatra gyülekeztünk. Itt éreztem meg először, mit jelent missziói gyülekezetben élni. Ezt az érzést nemcsak a missziói háznak imaterme, vagy annak egészen jellegzetes oltára váltotta ki bennem, hanem a hívek közössége, mely az egy céltől és a közös munka iránti felelősségtől áthatva ült le Isten szavát hallgatni, énekelni és imádkozni. Az oltáron egyszerű feszület áll. A feszülettől balra egy indiai asszony gyermekét karján hordva áhitattal tekint fel az Úrra. A jobboldalon egy benszülőtt férfi áll lándzsával, szemét Jézusra emelve. Mellettem jobbról-balról misszionáriusok énekelnek szívvel és lelkesedéssel. Ott egy Indiában megöregedett testvér, itt egy Afrikában szolgáló fiatal misszionárius. Betegek és egészségesek, hazaérkezettek és indulóban levők, bőbitás diakonisszák és egyszerű férfiak, a misszió névtelen hősei.

Isten ígését D. Otto lelkész hirdette Jer. sir. 5, 21. alapján. „Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk: Ujítsd meg napjainkat, mint régen“. Megemlékezett arról, hogy éppen őt esztendővel ezelőtt hunyta be szemét D. Ihmels Lajos püspök. Megemlékezett az egyház nehez és szorongatott helyzetéről, melyet mindenkinek hordozni kell. Ebben a helyzetben Isten keze az egyetlen reménység és semmi más, külső módszer vagy megoldás. Biztosak lehetünk a szabadulás felől, mert Isten népe mindig a megszabadítás népe volt. Istenhez csak egy úton juthatunk: az Ige és a szentségek útján.

Közgyűlésen.

A szerdai közgyűlést megelőzte a Tamás templomban tartott reggeli könyörgés. A liturgiát D. Sommerlath egyetemi tanár vezegte. A közgyűlést is ő nyitotta meg. Megnyitói imádsága és bevezető szava után a pénztáros évi jelentése következett. Ezek a számok beszéltek. Az összbevétel az 1937. esztendőben: 494,561.80 márka. Az összes kiadás 476,061.37 márka. Tehát 18.543 márka pozitívummal zárult az idei év. Ehhez járul még a vagyonleltárban feltüntetett 385.000 márka ingatlan, amit külön bevételként nem szoktak számolni. Összehasonlítva az 1936. és 1937. esztendőt, azt kell megállapítani, hogy 1937. évben jóval kevesebb volt az adomány, mint az előző évben. (1936. évben: 619,995.71 márka volt.) Ez a közel 150.000 márka többlet a jubileumi évre való tekintettel volt oly nagy, de már 1935-höz viszonyítva az 1937. év növekedést mutat. Meglepő és számunkra sokat mondó az a tény, hogy a nagy összegben a külföld relativ igen kis összeggel képviseli magát (3,106.26 márka). Nincsen feltüntetve a zárszámadásban a külföldi egyesületeknek azon adományai, melyeket egyenesen valamely missziói állomásra utaltak át. Amikor nagy örömmel hallottuk, hogy az egyház áldozatkészsége változatlan és minden esztendőben növekedik, ugyanakkor szomorúan kellett látni a devizakorlátozás által előidézett nehézségeket. Hiába van pénz, ha azt kiküldeni nem lehet. Még a tavalyi esztendő is kedvezőbb volt. Eddig havonta az összes német missziók kb. 90.000 márkát küldhettek ki, most pedig mindössze 25.000 márkát utalhattak át. Az 1937. esztendő első négy hónapjában összesen az összes német missziók 30.000 márkát utalhattak át. Mi ez annyi munkásnak, kórháznak és iskolának? Kérdés, hogy hogyan éltek az egyes munkaterületeken a misszionáriusok? Afrikában mégcsak áthidalható a nehézség a különféle gyarmatárúk behozatalával és azok elszámolásával. T. i. a Lipcsei Misszióának Makumirában kávéültetvénye van, melynek jövedelmét a birodalomban a misszió javára írják le. Sokkal nehezebb a helyzet Indiában. A helyzet enyhítésére már arra is gondoltak, hogy a misszió kereskedelemre is berendezkedik. Kereskedelmi utazóra gondoltak, hogy a misszió eddigi hadvonalát fenntarthatassák. Ebben az irányban komoly ajánlat érkezett a misszióhoz az első német motorművektől (Mercedes-Benz), melynek képviselőletét és propagandáját a misszió vállalná Afrikában. Ebben azonban még döntés nem történt. Minden ilyen természetű kérdés mögött még mindig nagy veszteség éri a missziót, mely százak és százak létkérdését hordozza magában. Komolyan kell számolni azzal, hogy egyes állomásokat be kell szüntetni. A másik oldalon meg ott áll a kényszerítő parancs: tegyetek tanítványokká minden népeket...

A pénztári jelentés után a missziói kollg. vezetője Küchler lelkész számolt be kelet-afrikai tapasztalatairól. Ismertette megérkezésének előkészületeit, azt a körlevelet, melyet az afrikai gyülekezetek adtak ki. A körlevél szertettől árad. Az általános benyomása az volt, hogy gazdaságilag nehéz helyzetben vannak. Az angoloktól megszállott gyarmatokban feltűnő az erkölcselenség, amjt azzal magyaráz, hogy az új hódítók nem büntetik eléggé a bűnt. A törzsek élére a műveltebb nyugati emberek helyett benszülött felügyelőt állítottak az angolok, kinek oly nagy fizetést adtak, hogy az demoralizál. A vallási helyzetről elsősorban a róm. kat. missziókhöz való viszonyról hallottunk. A világháborúig a missziók valahogyan csak együtt dolgoztak, de azóta ők pénzzel és hatalommal sokszor pogányos megtévesztő cserimoniákkal hódítanak lelkeket. Tanításuk a felszinnel is beéri, ami viszont a mi munkánkat nehezíti. Azonban, ha a mi misszionáriusaink tiszta Igével és tiszta tanítással lépnek elő, munkájuk feltétlen győzelemmel végződik Isten dicsőségére. Parában már az ádventisták is dolgoznak. Azonban egyik predikátorunk áttért hozzánk, sőt elvégezte a mi szemináriumunkat is. Ha azelőtt az istentelenségtől kellett félni, most inkább a vallásos közönytől, mely csaknem azonos a másikkal. A Sátán ott sem alszik. A dzsaggák gyülekezetében örvendetes, hogy egészen fiatal gyülekezetek ülnek a templomban. Az élet-irvud, a keresztyénségük, problémáik mind fiatalosak. Mambában a gyülekezet 60 százaléka fiatalokból áll. Parában pedig igen örvendetes a gyülekezet közösség eleven tudata. Itt nem látni privát keresztyén életet. Meruban viszont márcsak minden 25. ember valódi keresztyén. Itt látni, hogy az első generációnál milyen sekélyes volt a keresztyénség. A misszióban még mindig a misszionárius a legnagyobb kellék. Vannak 700 km. területek, hol egy munkás dolgozik. Az orvosi munka szépen fejlődik, de ezen a téren sem tesz sokat az angol hatóság. Szépen viselkednek a bennszülött lelkészek és tanítók. A keresztyén élet próbája azonban mindig a II. és III. generáció élete. A misszióban nem kultúrált és civilizált tanítókra van első sorban szükség, hanem keresztyénekre. A női munka Köchler igazgató megfigyelése szerint több változtatásra szorul. Mindenekelőtt a munkaidő tartama legyen rövidebb, mert a női fizikum nem bírja a klímát és gyakoribb pihenőt. Itt is nagy a munkahiány. Mindent összefoglalva az afrikai munkamezőn igen sok örvendetes dolgot láthatunk, miért is Istennek legyen hála.

Az indiai munkáról D. Ihmels igazgató számolt be. A misszionáriusok jelentéséből sok örvendetes dologról hallunk. Gazdaságilag az indiai munka még nagyobb nehézségekkel küzd, mint az afrikai, de azért az öröm így is igen nagy, mert az utóbbi időben többen mentek ki Indiába a munkát megosztani. Röver misszionárius Indiába visszatérve Pattukottai körzetben az ifjúság evangelizálását veszi át, ami nagy reményekkel kecsegtet. Ebben a körzetben 173 hindut kereszteltek meg. Pandurban a samaritánus szolgálat újrja megkezdődött, mert Zimmermann Johanna testvér került oda. 1938. esztendőben a Tamul egyházat már nem kellett támogatni. A svédek csupán a bérletet, a püspök kiadásait és az iskola csekély kiadásait fedezték, különben az egyház önmaga tartja fenn magát. A lélekszám kb. 35.000.

Ünnepélyes kiküldetés...

Hatalmas preludeum hangjaira vonult be a zsúfolt Miklós-templomba Lipcse összes lelkése az első nap estélyén. D. Sommerlath professzor liturgikus szolgálata után a hamburgi D. Knolle főlelkész hirdette Isten ígését Joel. 2, 28. alapján. „És léssen azután, hogy kiöntöm Lelkemet minden testre.“ (Az ünnepi igehirdetés gondolatmenetét a Missziói Lapok júliusi számában ismertettük.) Az ünnepi igehirdetés után dr. Hofer lelkész, a missziói szeminárium vezetője lépett az oltár elé, hogy a kiküldetés szolgálatát elvégezzé. I. Kor. 5, 14—15. alapján a misszionárius nagy veszélyeiről beszélt. Veszélyben forog minden misszionárius élete több oknál fogva. Egyrészt az éghajlat és a természeti ellenségek miatt. Másrészt azért forog veszélyben a misszionárius élete, mert mostantól kezdve mindent egyedül kell végeznie. Mint az evangélium birtokosai, mint akik a gyógyítás tudományával rendelkeznek, szintén sok lelki kísértésnek néznek elébe. Vigyázni kell, hogy ne önmagukat

a ajánlják, hanem Krisztust. A misszionáriusnak távol kell állni minden önző szeretettől. Krisztus a halálba ment másokért. Az őembernek mindennap a halálba kell menni, ha másként akar élni. A misszionáriusnak legnagyobb ellensége őnmaga, az őember. Krisztus azonban feltámadt és nekünk ezt a feltámadott Krisztust kell élnünk. Mutassatok valamit Krisztusból és lelkek térnek meg az Urhoz. Legyetek ti is áldozatok Jézusért, amint Jézus is áldozat volt értünk.

A feltett kérdésekre elhangzottak a komoly igenek. Afrikába Pässler Károly, Blumer Vilmos és Krebs Erzsébet diakonissza, Indiába Hermann Alfréd misszionárius és Gerlach misszionárius menyasszonya, Weidenkaff Eszter kapott kiküldetést. A hivatalos egyház és a misszióegyesület lelkipásztorai egy-egy áldó mondással bocsátották el az új „kiküldötteket“, széles e világba. Megható jelenet volt, mikor a fiatal misszionáriushoz az öreg édesapa lépett, mint misszionárius, hogy megáldja fiát, ki ugyanabból a templomból ugyanoda indul, ahová az apa indult 31 esztendővel ezelőtt.

Az első nap ezzel a felejthetetlen akkorddal zárult.

Maradék pogányság.

Jentzsch Frida d. t. Madsame, Afrika.

Zarándi Attila.

Éjszaka van, mélységes sötét éjszaka. Hirtelen hangos kiáltás ébreszt föl: „Szabad belépnem?“ Kinyitom az ajtót. A hold ezüsthénnel árasztja el az afrikai tájat. Dél keresztlé olyan vigasztalóan ragyog le a csodás forró égövi égboltról. Az éjszaka zajos. A majmok közvetlen házunk mellett rikácsolnak, a baglyok huhognak, a békák muzsikálnak és a tücskök teljes erővel ciripelnek. Itt-ott szentjánosbogarak csillognak, valahol kutya ugat. A pogányok dobjai pufognak. Világos éjszakán pogány táncünnepet rendeznek. A Simira patak vize titokzatosan zúg és az éjszakai széi susog a fák között.

Két férfi áll előttem. Az egyik kicsi gyermeket tart karján és rendkívül izgatottan mondja: „Gyógyszert szeretnék gyermekem számára. Nagyon beteg.“ Érverése gyöngye és szaggatott. Gyorsan elmegyünk a kórházba, szívet erősítő szert adok a kicsinek és megvizsgálom. A férfi kérdésemre elmondja, hogy sokat hány és köhög. Nemsokára észreveszem, hogy számárhurutja is van. Vért veszek, hogy megvizsgáljam a gyermeket maláriára vontkozólag. Magas láza van. Egy ágyat elkészítenek, a gyermeket is ellátják. Én pedig valami mást is látok. Így szólok hozzá: „Miért adtál a gyermeknek dsaggadavát. (Benszülött, gyógyszer.) Észreveszem szemében.“ Az ember idő múltán fölismeri. Először tagadja, de végül elismeri. „Igen“, folytatja. Véleménye szerint olyan betegsége van, hogy azt csak a benszülöttek ismerik és az európaiaknak nincs gyógyszerük rá. El kell menniök a javasemberhez. A gyermeket órahosszat karjukon tartják és rámerednek, aztán elfutnak a csodadoktorhoz. Sokszor borju vagy kecske is vándorol velük, mert a pogány „orvosok“ gyógyszerei igen drágák. Valószínűleg növényekből készítik, ezt nagyon titokban tartják. Itt-ott bizonyára segíthetnek is vele. Mivel helytelenül adagolják, a betegek szívgyöngeséget kapnak tőle és gyakran meg kell halniök, mert a szívnek nincsen elegendő ellenállóképesége, hiszen legtöbbjük több betegségben is szenved egyszerre. Késsel hasogatják azokat a helyeket, ahol fájdalmat éreznek. Ezért lehet testükön sok forradást látni.

Nem akartam abban az emberben reményt kelteni, sőt meg kellett mondanom neki, hogy gyermeke súlyos beteg és el kell készülnie a legrosszabbra. A gyermek másnap elszunnyadt, hogy többé föl ne ébredjen. Sokszor átélhetük, hogy súlyosan beteg emberek szerencsésen átestek a betegségen, ha nem kaptak a benszülöttek gyógyszeréből. A többiek végül is meghaltak, annyira megmérgezte és elgyöngítette őket ez a „gyógyszer.“ Minden halálesetet fölhasználunk arra, hogy fölvilágosítsuk az embereket, mennyire ártanak maguknak ezekkel a gyógyszerekkel és mindig meg kell tapasztalnunk, milyen erős még ma is a varázslók és orvosságkészítők hatalma. — Igen, ezek a pogányság maradványai.

Másik éjszaka elevenedik meg lelki szemeim előtt. Ismét viharos kopogtatásra ébredek. Éppen éjfél van. Kinyitom az ajtót. Ragyogó csillag nem világítja meg a sötétséget. Sötét felhők vágatnak tova az égen. A szél üvölt, a vizek zúgnak. Bőregerek szállonganak körülöttem. Ijesztő érzés fog el. Szörnyű kiáltást hallok, a kórházból hangzik. Fiatal ember áll előttem. Kétségbeesetten néz rám. Könnyek ülnek szemében, amint könyörög: „Gyere gyorsan, anyám meghal!” A kórházba sietek és belépek az elkülönítő házba. Szomorú látvány tárul elém. Fiatal asszony fekszik a padlón. Tombol és dühög, rikácsol és nyög. Ruháját és haját tépi. Hozzásimuló gyermeke kerekre nyitott, csodálkozó szemmel néz körül és egészen csöndes. Az anya az ágyon fekszik. Éppen békésen elszunnyadt. A halottsíratás borzalmasan hangzik az éjszakában. A mellékszobákban lévő betegek fölébredtek és aggodalmasan járkáltak körülöttünk. Megkísérlem megnyugtani, hiszen keresztyén. Oh, milyen súlyosan nehezedik lelkemre, hogy még nem tudok úgy beszélni, ahogy szeretnék. A nyelvet nem bírom egészen és ez az asszony is — mint sok más — nem beszél a suaheli nyelvet, hanem csak a vidéki tájszólást, ez pedig egészen más, mint a köznyelv. Elhozom a bensülött kórházi segitőt. Itt alszik a közelemben, egyesült erővel sikerül megnyugtani.

A halál ijesztő, sötét hatalom a bensülötteknek, még sok keresztyénnek is. Szörnyű, gyötörő félelem fogja el őket. Az anya hihetőleg valami mérgezésben halt meg. Egészen egészséges volt, mintegy tizenkét óra előtt jött rá ama szörnyű betegség. Légszomjúságot kapott, mintha torka egyszerre összeszorult volna, nyelni nem tudott. Szörnyű félelem vett birodalmat rajta. A mérge hatása erős volt. Már a halállal vívódott, amikor hozzánk hozták. Csak némileg enyhíthettük fájdalmait, a halál megváltás volt számára. Gyermekei nem tudják azt megérteni. Megpróbálom a vizsgáztatást, amennyire csak lehet és kivezetem őket Félnek egy szobában maradni a halottal. Haza akarnak menni. A kórház birodalmában csöndesek, de amint a testvérház felé haladok, a borzalmas halottsíratás újból áthangzik a sötét erdőből. Félelmüket és nyomorúságukat belekiabálják a sötét éjszakába.

Még sokáig ébren fekszem. Az álom nem akar visszatérni. Tudatára jut a halállal és a sötét emberi hatalmakkal szemben való tehetetlenségnek, míg végül fölhangzik bennem egy ének a husvétről és föltámadásról. Aztán ismét vidámban tudok beszélni — és azt kérem fekete testvéreim számára, hogy ők is egyre jobban megtapasztalhassák ezt:

Jézus él! Én is veled,
Hol van óh halál hatalmad?
Jézus él! Sír éjjele
Csak úgy reggelig takarhat.
Ott leszek, hol Uram van,
Ez az én bizodalom!

Jézus él! Oh nincs kétség:
Nem szakaszthat el őtöle
Sem magasság, sem mélység,
Sem szerencse, sem bűn töre.
Ő erőm és oltalmam,
Ez az én bizodalom!

Gyermekeinknek.

„Kiszabadítottad lelkemet a mélységes pokolból.“ 86. Zsoltár 13.

Ezt a zsoltárverset hadd magyarázza nektek egy rézbőrű indiánus. A vad prérin együtt üldögélt barátaival a lobogó tűz körül. Valamennyien dohányoztak és hallgattak. Végül is az egyik ahoz az emberhez fordult aki barátságos arccal ült közöttük. Ez is rézbőrű indiánus volt, de mindig egészen más volt, mint vad társai.

„Barátom, — kérdezte tőle, — mondd meg nekünk, hogyan lettél te egészen mássá? Mi változtatott meg ennyire?“ A megszólított csendesen mosolygott, azután felállt. A tűz mellett fekvő rőzséből egy csomót kihúzott, kört csinált belőle és meggyújtotta. Aztán megfogott egy rovart, amely lassan a meleg tűz felé igyekezett s beletette a meggyújtott kör közepébe. A rovar elkezdett nyugtalanul ide-oda futkosni. Látszott rajta, hogy mennyire félt.

Ekkor megszólalt a rézbőrű indiánus: „Ilyen féreg vagyok én is. Aggód-
tam és félttem, mert tudtam, hogy rossz tettemért nekem is egyszer tüzet
gyújtanak. El akartam szaladni, de mindenfelől a kétségbeesés és a bűn láng-
nyelvei nyaldostak. Elveszttem? Nem!” kiáltott az indiánus. Ezzel megfogta
a rovar, kiemelte a lánggyűrűből és futni engedte. „Látjátok, így cseleke-
dett velem Jézus. Kiragadott a tűzből, kiszabadított a pokolból. Új embert
formált belőlem. Veletek is így akar csinálni. Engedjétek, hogy Jézus meg-
szabadítson benneteket.“

Missziói történetek.

Afrikai anyai szeretet.

Volt nálunk egy hosszúranőtt, kissé idősebb fiú. Apja vékonydongájú
ember, anyja azonban erős, mindent legyőző szeretettel viseltetik gyermeke
iránt. A fiú már gyakran megszökött hazulról, egy napon a konfirmációi
oktatásról is eltűnt. Ugy hallottuk, Moshi-ba ment. „Hogyan kapjuk vissza?”
kérdeztem a vezetőket. „Anyjához kell fordulnod”, válaszolták. „Anyjához?
Van olyan befolyása a fiúra, hogy haza tudja vinni?” „Igen” mondották,
„a fiú már többször megszökött, de anyja mindannyiszor visszahozta.” „Dehát
hogyan csinálja ezt?” „Igy csinálja: Elindul gyermeke keresésére. Vidékről-
vidékre, ültetvényről-ültetvényre keresi, miglen megtalálja. Ha megtalálta ott
várja a szállásán, míg hazajön. Aztán így szól hozzá: Most megtaláltalak és
mivel nem akarsz nálunk maradni, én maradok nálad. Ahová mégy, én is oda
megyek: ahol maradsz, én is ott maradok. Így cselekszik. Nem szidia, nem
igyekszik rábeszélni. Megfőzi ételét, házában alszik, vagy a verandán, fölkeresi
munkahelyét, elkíséri szórakozásaiban és mindig a közelében tartózkodik.
A fiú még sohasem bírta ki két vagy legföljebb három napnál tovább“

Igy aztán beszéltünk anyjával. Azonlan készen volt, hogy velünk jöjjön.
Mivel a következő napon Moshi-n keresztül kellett utaznom., magunkkal vit-
tük. A fiút nemsokára meg is találta, úgy hogy én magam is beszélhettem
vele. Másnap újból otthon volt és a konfirmációi oktatásban is résztvett
annak végéig. Amikor láttam az égő anyai szeretet ezt a megnyilvánulását,
ez az ige lett naggyá előttem: „Elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy
ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el
nem feledkezem.” (Ézs. 49, 15. v.) A madsame nép egyik közmondása mondja:
„Egy anya megkeresi gyermekét még a tejes üvegben is.“

Légy hív mindhalálig.

Az Északindiában munkálkodó Gossner missziói lapjában olvastuk az
alábbi történetet:

Jusaf nevű keresztyén feleségével és gyermekeivel egyedül lakik egy
pogány faluban. A pogányok megkísérelték, hogy mindenféle szorongattatás-
sal újra megnyerjék maguknak, vagy kényszerítsék a falu elhagyására. Min-
den közösséget megtagadtak vele. Jusaf tehenei nem mehettek az övéikkel
ugyanarra a legelőre. Jusafnak megtiltották, hogy a közös kutból vizet me-
rítsen, sőt még a tűzükből sem akartak adni. A többi keresztyének hallottak
Jusaf nyomorúságáról. Mit cselekedtek? Ebben állapotdtek meg: „A lelkész
vezetése alatt elmegyünk a faluba és a pogányoknak Krisztust prédikáljuk.”
Megbeszélték, hogy senki se civakodjék a pogányokkal és ne tárja eléjük
gonosz viselkedésüket, hanem arról beszéljenek, mit cselekedett Krisztus az
ő szívükben és életükben. Mi volt az eredmény? Sok pogány jött el és hall-
gatta a szabadító Krisztusról szóló üzenetet. A lelkésznek és a keresztyének-
nek is köszönetet mondtak a hallott ígéért. A köztük lakozó Jusafnak nem
kellett többé a pogányok gyűlöletétől szenvedni, ő pedig imádkozik azokért,
hogy szintén megkereshessék és megtalálhassák Jézust. Amikor a lelkész
alkalmilag megkérdezte Jusaf feleségét: „Mit tennél, ha a pogányok meg-
ölnék uradat?” így válaszolt: „Akkor sem hagyám el hitemet, inkább ki-
vándorolnék gyermekeimmel Assamba.“

Másik, pogány többségű faluban nem akarták a keresztyéneknek megengedni egy gyermek holttestének eltemetését. A keresztyének megásták a sirt és összegyülekeztek, hogy a gyermeket eltemessék. A pogányok is megjelentek és óvást emeltek. A keresztyének egyike, névszerint Jakab, aki egyébként nem sokat beszél, most megszólalt és azt mondta a pogányok vezetőjének: „Ime, a sirt megástuk, a föld megnyitotta száját, hogy a holttestet befogadja. Ha nem akarjátok, hogy ez az elhunyt gyermek itt eltemessék, akkor (a vezetőhöz fordult) hozd ide hasonló korú fiadat, majd azt temetjük ide. Akkor a mi gyermekünk számára más helyet keresünk.“ Ez a férfias beszéd megtette hatását, a pogányok semmit sem tudtak válszolni.

Hetek multak el. A pogányok vezetője egy nap eljött Jakabhoz és megmondta neki, hogy a sírnál mondottak nem hagyják nyugodni. Különösképpen azon kell gondolkoznia, hogy a keresztyének a halál színe előtt és a nyitott sírnál is örvendeznek. Elhatározta, hogy keresztyénné lesz és oktatást kért. Jakab taníttatta, amennyire tudta. Markas lelkész is oktatta, valahányszor a faluba jött. Amikor ezt a keresztelendőt a kereszteléskor megkérdezték, milyen új nevet választott, hosszú fontolgatás nélkül a Nathaniel nevet választotta. Olyan keresztyén akarok lenni, akiben nincsen hamisság. Akik ezt átélik, adjanak hálát az Úrnak!

Közli: *Zarándi Attila*

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szüksegeteket az Ó gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Fil. 4, 19.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: szeptember 13-án, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Szeptemberi imaórákon kérjünk Istentől erős *hitet*.

„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.“ Máté 17, 20.

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni.“ Zsid. 11, 6.

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.“ Róm. 10, 17.

„Valakik pedig befogadták őt (Jézust, Isten egyszülött Fiát) hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.“ Ján. 1, 12.

Sem hálaadás, sem kérés, sem esedezés nem lehetséges Istenbe vetett hit nélkül. Imádkozásunknak, de munkálkodásunknak is alapja és ereje az Istenbe helyezett bizalom, a hit, a hűség. Az egyház missziói munkájának célja, hogy a szívekbe az igehirdetés és a szentségek kiszolgáltatása által hitet plántáljon. Viszont a hívő egyház nem élhet misszió nélkül; mert csak addig életerős, amíg ellenállhatatlan ösztönzést érez annak az evangéliomnak a terjesztésére, amelyből ő maga is táplálkozik és él. Ugyanez áll az egyes keresztyénre is; csak addig maradhat hívő keresztyén, amíg a hite gyümölcsöket terem; máskülönben levágatik a szőlőtőkéről és elszárad. Milyen buzgósággal kell könyörögnünk erős hitet, amely hegyeket mozgat meg, amely nélkül nincs áldásos munka, nincs gyümölcs. A tiszta és igaz hit a szeretetnek és békességnek kötele, a keresztyén ember életének mozgató ereje és egyúttal tápláló gyökere. A hit teszi a keresztyénség munkáját és életét őszintévé, szívóssá, eredményessé.

Mondjunk köszönetet Istennek azokért a kezdeményezésekért és munkákért, amelyek evangélikus egyházunkban a hit ébredését és erejét tanúsítják. Hogy a népfőiskola ügye előre halad s különösen a finn testvérek olyan csodálatos szeretettel és áldozatkészséggel karolják fel. A Lipcsei Misszióért, amely tavaly a nagy nehézségek között is nemcsak folytathatta, hanem fejleszthette is indiai és afrikai munkáját. A nyári konferenciáért, ahol a jelen voltak megerősödtek a munkára, gyarapodtak a Krisztus ügye és egymás iránti szeretetben.

Könyörögjünk, hogy az új tanévben iskoláink és intézeteink a gyermekeket és az ifjúságot nevelhessék Istenfélelemben és evangélikus keresztyén hitben. Hogy Isten áldja meg azok munkáját, akik nehéz körülmények közt, idegenek, hitetlenek, tévhitűek, bálványimádók előtt tesznek tanubizonytságot a Krisztusban megjelent üdvösségről. Könyörögjünk azokért, akiket Isten Szentlelke arra indít, hogy a misszióban vállaljanak munkát. Hogy Misszió-egyesületünket áldja meg s gyarapítsa a tagok számát, erősítse azok hitét s tartsa meg őket Egyesületünk iránt azok ragaszkodásában és szeretetben. Könyörögjünk azokért a missziókért, amelyek Kínában dolgoznak s a háború borzalmai közt hirdetik szóval és cselekedettel az evangéliom isteni erejét.

Ima: Mindenható Isten! Parancsolataidnak összefoglalása az, hogy szeressünk Téged és felebarátainkat Add nekünk békességedet és kegyelmedet, hogy egész valónkkal átadjuk magunkat Neked, imádásodra és szolgálatodra s tiszta szeretetben, egy akaratban, igaz hitben egyesüljünk egymással. Ámen.

H I R E K.

Dr. N. Christiananda hindu misz- zionárius Indiába való hazautaztá- ban ígérétehez híven néhány magyar gyülekezetet meglátogat. Monor-Irsa, Dombóvár, Kaposszekcső, Izmény, Kiskőrös, Szolnok, Debrecen és eset- leg még egy két gyülekezet került szóba akikkel a részleteket személyes levélváltásban beszéljük meg.

Dr. Kagawa T. május 27-én ünne- pelte ezüstlakodalmát jó egészségben. Most nagy előadói körúton van Mandsuriában és Japánban. Hogy munkáját személyes bevételeitől füg- getlenítsék, külföldi barátai 500.000 yen alaptókat gyűjtenek; ennek a ka- matjövedelme biztosítja majd a Ka- gawa alapította negyven munka évi segélyezését.

Kunos Jenő írja augusztus 18-áról, hogy a nyár folyamán sok finn gyü- lekezetben megfordult missziói ün- nepekkel, különböző konferenciákkal kapcsolatosan. A Kínába vezető útát még mindig sorompó rekeszti el; a finn missziói tanács a mostani vi- szonyok közt nem küld el senkit Ki- nába. Egyelőre Kunos Jenő még nem tudja, hogy az ősszel Finnországban marad-e, vagy pedig haza látogat.

Pátea Erzsébet magyar misszio- náriusnő az üdvhadsereg kötelékében

hét évi munka után hazaérkezett és augusztus 22-én színes előadást tar- tott az Üdvhadsereg 13. kongresszu- sán. Megtakarított pénzéből benszü- lött ruhákat vásárolt, melyekbe fel- öltözött üdvhadsereges tisztok és nők, gyermekek szemléltették a jávai nép- viseletet. Vetítettképes előadásában munkaterületéről hallottunk.

Ifjúsági egyesületeink és leány- egyesületeink vezetőihez és tagjaihoz azzal a kéréssel fordul Misszióegye- sületünk, hogy az 1938—39. munkaév- ben időközönként — talán havonként egyszer — foglalkozzanak összejö- veteleiken a külmisszió munkájával. Nagyon érdekes témákat találhatnak különböző életrajzokban. Ha csak lehetséges, rendezzenek külmissziói műkedvelő előadást; megfelelő szín- darabok könnyű szerrel kaphatók. Külmissziói ünnepélyek és műkedve- löi előadások igen alkalmasak arra, hogy a gyülekezeti tagokban is fel- keltsék a misszió iránt az érdeklődést és a szeretetet. Amellett magának az ifjúsági és leány egyesületeknek is nagy lelki hasznára van.

Tanácsülés. Misszióegyesületünk tanácsa szeptember 13-án ülést tart az Üllői-uti imaterem sekrestyéjében, a missziói imaóra után. Az ülés egyéb

fontos egyesületi ügyeken kívül az idei közgyűlés és konferencia helyét, idejét, programját fogja tárgyalni.

„Jer örvendjünk keresztyének”

cím alatt október 1-re Szabó József fordításában megjelenik egy áhítatosságú könyv Luther írásaiból. Álljon itt belőle egy szemelvény: „Hogyha azt mondanád: Mit segít rajtam a keresztyén testvéri közösség, ha semmi különleges dologban nem részesít? Azt felelem: Szolgálj vele a gyülekezetnek és az embereknek szabálya szerint, s akkor szereteted elnyeri jutalmát anélkül, hogy azt keresned vagy sóvárognod kellene... A szeretet ingyen szolgál; azért Isten is ingyen jutalmazza meg minden jóval. Isten jótetszését csak az nyeri meg, ami szeretetben történik, tehát a testvéri közösségnek is a szeretetben kell gyökereznie. Ami szeretetben történik, azt az jellemzi, hogy nem a magáét vagy a saját hasznát keresi, hanem a másokét, elsősorban a gyülekezetét.”

Az ausztriai felekezeti iskolák államosíthatnak. Ezzel az ottani evangélikus egyház, különösen a tőlünk elszakított területen, igen sok iskolát veszít el, köztük a felsőlövői főgimnáziumot és tanítóképzőt. Az épületek és ingatlanok megmaradnak az egyházak birtokában. A vallásitanítás új szervezése nagy feladat elé állítja az egyházat. A közelebbi módokat még nem állapították meg az államosításra vonatkozóan.

A biblia Németországban. A német bibliatársulatok forgalma az évi jelentések szerint emelkedett. A württembergi társulat 844.000 bibliát és újszövetséget adott el (az előző évben 715.000); a porosz társulat közel 17.000-et (14.000); a szárszói 47.000-et (31.000), végül a bajor kb. 15.000 (12.000).

A Lutheránus Világkonvent végrehajtó bizottsága május havában ülést tartott Uppsalában, Svédországban. Marahrens hannoveri országos püspök nyitotta meg istentisztelettel az ülést; egyházi beszédének textusa Krisztus ama jól ismert kér-

dése volt: „Vajjon ti is el akartok-e menni?” (Ján. 6, 67.) Figyelmeztette a hallgatókat az idők komolyságára s buzdította a minden áron való hűségre. Az ülésen megjelent Eidem érsek és dr. Lilje; Dániából Jorgensen tanár; Norvégiából Moe tanár; Svédországból Pehrsson prépost; Finnországból von Bonsdorf püspök; Amerikából dr. Knubel, dr. Sigmond és dr. Long. Ihmels lipcei missziói igazgató is megjelent, továbbá a svéd nemzeti egyház és az ukrainai reformációi mozgalom képviselőitében Rhode lundii püspök és Wollmer tanár. A hollandiai lutheránus egyházat és a madagaszkári lutheránus egyházat felvették a Lutheránus Világkonventbe. Dr. Knubel előterjesztésében megtárgyalták a tervezett Egyházak Világtanácsa szabályzatát. Eidem érsek Rhode püspöktől és Wollmer tanártól támogatva, az ukrán mozgalom hathatósabb támogatását sürgette; ezt a legfiatalabb lutheránus egyházat két probléma foglalkoztatja: az egyik az egyházi szervezet kérdése, a másik az anyagi ügyek; a szervezet kérdését rábízta a svéd nemzeti bizottságra, amely jól ismeri az ukrán helyzetet; a mozgalom anyagi támogatása eddig főleg Svédországból és a Luther Márton-Szövetségtől jött, de ezeknek a hozzájárulása nem elég; ha további anyagi segítség nem érkezik, a mozgalom megszűnik és összeomlik; elhatározta a bizottság, hogy még négy lelkésznek a javadalmazását biztosítja. — Ihmels Károly dr., a Lipcei Missziói igazgatója a missziói munkamezőkön alakult fiatal egyházak dolgairól tett jelentést. Nagy figyelmet keltett különösen a Gossner-féle autonóm indiai egyház, amelynek messzebbmenő segítségét kell adni, mert jelenleg nincs más bevétele, mint elszegényült tagjainak hozzájárulása. Az indiai Breklum Misszió és a kínai Berlini Misszió is súlyos anyagi helyzetben vannak; dr. Ihmels jelentése felölelte az 1938. decemberében Indiában tartandó Nemzetközi Missziói Konferenciát is; dr. Wentz-et, aki a konferencián részt vesz, megkérte a bizottság, hogy indiai tartózkodása alatt látogassa meg

a Gossner-féle egyházat. A Nemzetközi Missziói Konferenciát közvetlenül követni fogja a lutheránus delegátusoknak az indiai fiatal egyházak képviselőivel tartandó tanácskozása; ez a tanácskozás az Indiai Lutheránus Egyházak Szövetségének az irányítása mellett megy végbe; ezen a tanácskozáson a Lutheránus Világkonvent érdekeit dr. Ihmels, dr. Lilje és dr. Wentz fogják képviselni. — Az oroszországi hittestvérek segítése is komoly megbeszélés tárgya volt. A jelentés szerint száz lutheránus lelkészi család segítése évenként 26.000 dollárt igényel s valószínű, hogy a nyomor még nagyobb lesz. — Tárgyalták még a Lutheránus Világkonvent szervezeti revízióját, de végleges határozatot ebben az ügyben a bizottság nem hozott. — A Világkonvent 1940-ben ül össze Philadelphióban (Amerika). A Konvent összefoglaló témája: „A Lutheránus Egyház ma.” Ezt a témát három irányban dolgozzák fel: „Egyház, Ige és Szentség”, „Az Egyház és a partikuláris egyházak”, „Az Egyház és az Ige.” — Dr. Pehrsson prépost magas életkorára és betegeskedésére hivatkozással lemondott tagságáról; a bizottságnak a Lutheránus Világkonvent 1923-ban Eisenachban történt megalakulása óta tagja volt; lemondását a bizottság nagy sajnálattal elfogadta.

A németországi evangélikus külmiszió bevétele 1934-ben körülbelül 5 millió márka volt. Gondozott 1,225.792 pogánykeresztényt és 67.000 katechumenust. Szolgálatában állt 10.951 fizetett bennszülött munkás mellett 1.586 európai missziói munkás; köztük 40 missziói orvos. — Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába!

A bolsevizmus. A 4-ik században alapított Esmiadzin kolostor a Szovjet-Unió 677 kolostora közül az egyetlen, amely még nincs bezárva. Ebben a kolostorban székel az örmény keresztényen katolikosz. A Beszbosnik című lap erős harcot vív a kolostor ellen s annak bezárását követeli „a szovjet állam elleni tevékenység meggátolására”. Az Arméniában működő istentelen szövetségeket felszóhítja, hogy harcoljanak az ottani papok tevékenysége ellen.

— Minszkben, Fehéroroszország fővárosában bezárták az utolsó orthodox templomot is. A hívők magánházaknál és a temetőben gyülekeznek össze istentiszteletre; a GPU sűrűn tart razziákat ezeken az összejöveteleken és számos letartóztatást eszközölt. Szovjetországban még az idén 10.000 vallásellenes agitátort és propagandistát szándékoznak kiképezni. A népfelvilágosító bizottság 7 hónapos vallásellenes kurzusokat szervezett.

A herrnhuti testvérgyülekezet missziói munkája mutatja, hogy egy kicsi közösség, ha élő hite van, milyen nagy dolgokat visz végbe. A testvérgyülekezetnek 1937. végén összesen 13 missziói területe volt Amerikában, Afrikában és Ázsiában 182 fő- és 688 mellékállomással. Szolgálatukban 3240 misszionárius, bennszülött munkás és segédmunkás áll. A megkeresztelték száma a missziói mezőn 148.034. Van 645 elemi iskolájuk 46.668 tanulóval, akiket 1485 tanító oktat; azonkívül 5 magasabbfokú iskola 459 tanulóval és vasárnapi iskolák 26.009 tanulóval.

Stanisla. A Zöckler-féle nagyjelentőségű evangélikus intézmények közé tartozik Stanislauban (Lengyelország, azelőtt Galiciában) a Sarepta nevű diakonisszaház, amelyet Zöckler 1913-ban, tehát 25 éve alapított a gallneukircheneri diakonisszaház mintájára. A jubileum alkalmára egy füzet jelent meg, ennek majdnem minden lapja bizonyosság Isten hűségéről és kegyelméről. A diakonisszaházat 1931-ig Anler Erzsébet, azóta Zöckler Márta, az intézetek alapítójának leánya vezeti. Stanisla nagy szerepet játszik az ukrán evangéliumi ébredésben s az ottani evangélikus mozgalomban is.

Kína. A Times kínai jelentése szerint a baptisták két misszionáriusát utazás közben meggyilkolták.

Keletafrika. Keletafrikában a Berlini Misszió minden bennszülött tanítója és prédikátora lemondott a rendszer fizetéséről s kijelentették, hogy megelégszenek azzal, ha évenként 25 silling segélyt s állami fejadóra 8 sillinget kapnak. Az egyházi adót és a stóladíjakat is megszüntették. Ehelyett évente egy hálaadó offer-toriumot tartanak, amelynek összege egy-közös pénztárba folyik s abból fizetik a bennszülött tanítókat. Ezzel

az intézkedéssel örvedetesen megerősült a gyülekezetek felelősségtudata. A tanítókat többé nem tekintik a Berlii Misszió alkalmazottainak, hanem a gyülekezetek szolgálóinak.

Abesszínia. Az új Abesszínia alkotmánya, az eddigi hírek szerint, biztosítja a vallásszabadságot. A monofizita keresztyének a hitüknek megfelelő külön törvények szerint rendezkedhetnek be. Teljes vallásszabadságot élveznek a mohamedánok. A mohamedán alattvalók egymás közti vitás ügyei a kadi-k hatósága elé taltatnak és pedig az izlam jog és mohamedán lakosság helyi szokásai szerint. A Vatikánból azt jelentik, hogy tárgyalások folynak a pápa és az olasz kormány messzemenő együttműködéséről Abesszíniaiban. Az országban missziói munkát csakis olasz papok végezhetnek.

Egy amerikai lutheránus gyülekezet külmisziói munkája. Toledo

(Ohio állam) városában van a „Glenwood lutheránus egyházközség”, amelynek lelkesze dr. Bell 25 évi lelkeszege alatt a gyülekezetet felvirágoztatta. Mikor odakerült, 200-nál kevesebb (megkonfirmált) tagja volt a gyülekezetnek, 25 év után a tagok száma 1.110. Egy Zigler nevű gyermek a lelkesze hatása alá került. Element a wittenbergi (Amerika) lutheránus főiskolára, ott mint borbély kereste meg a megélhetését, azután a cincinnati egyetemen megszerezte az orvosi oklevelet. Feleségül vett egy főiskolát és ápolónői tanfolyamot végzett nő, s 1929. január 12-ikén mindketten elindultak Indiába. Most missziói állomásuk van, amelyet dr. Bell gyülekezete segít; a gyülekezet ezenkívül vett a házaspárnak két automobilt és kórházi felszerelést. Dr. Zigler olyan területen működik, ahol egy millió lakos közt ő az egyetlen megfelelően kiképzett orvos.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába
1938. június 23-tól július 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Túróczy Zoltán Győr 3 (1), Kapossi Sarolta Bükkösd 3 (1), Zarándi Atilla Budapest 3 (1).

Offertorium: Szombathely 13 P., Üllői-úti külm. óra 1.72 P.

Adományok: Ujvári Margit Rákospalota 1, özv. Berecz Andrásné Rákoscaba 3, özv. Vásárhelyi Dezsőné Tinnye 3, Tomasovszky Jánosné Nyíregyháza 9, Győri egyház (használt bélyeg) 10, Szarvasi missziói egyesület indiai bibliás asszony eltartására 82.02 P.

Perselygyűjtés: Szombathelyi egyház 10, Székesfehérvári főkegyház 8.16, Kapossi Sarolta Bükkösd 5.52 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Celdömök 6.36, Nagytarcsa 4, Gyón 7.24, Kőszeg 2 P. Bélyegért: Gyón 3.15 P.

Christiananda missziójára: Zarándi Atilla 1 P.

Árva javára: Steiner Gyula Budapest 2, Zarándi Atilla 1 P.

Cél megjelölése nélkül: Dr. Vető Lajosné Diósgyőr-Vasgyár 5.80 P.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket, hogy a szelvényen megírt sziveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertorium, adomány avagy előfizetés címen könyvelendő el a küldött összeg.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1938. július 22-én.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,

*XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1
Telefon 2-97-189.*